

De kortste nacht

Van René Appel verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De derde persoon

Geweten

Loverboy

Schone handen

Weerzin

Hittegolf

Van twee kanten

Goede vrienden

Omnibus: De derde persoon, Zinloos geweld, Schone handen

Spanning & Retourtje Hato

De advocaat

René Appel

De kortste nacht

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 2923 4

© 2014 René Appel

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Andy & Michelle Kerry / Trevillion Images

Foto auteur © Tessa Posthuma de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Rob

De naam was toepasselijk, hoewel het café net zo goed – of misschien wel beter – Het Hoekje of De Viersprong had kunnen heten. Op de hoek van een van de vier kwarten, waarin de kruising het vlakke, stugge land verdeelde, stond café De Kruising, een non-descript gebouwtje, waarschijnlijk uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Voor het café lag een betegeld parkeerterrein dat vanuit een optimistische kijk op het aantal bezoekers moest zijn aangelegd, want er was ruimte voor tientallen auto's. In de wijde omtrek waren alleen een paar landbouwschuren op kaal akkerland met enkele miezerige boompjes te bekennen. Het land werd doorsneden door rechte sloten waar 's winters op kon worden geschaatst. Hoeveel mensen zouden het in verband met dit café al hebben gehad over *the middle of nowhere*? Turend zag Rob in de verte enkele boerderijen en een kerktoeren. Hij had Edwin meteen gevraagd: 'Waarom daar?' Edwin had zijn schouders opgehaald en geglimlacht, met een ondeugende twinkeling in zijn ogen, een twinkeling die Rob zich nog van vroeger kon herinneren. 'Waarom niet? Je houdt toch wel van surprises. Kom nou maar, je merkt het vanzelf wel.' Rob vroeg zich af wát hij zou moeten merken. Hij was niet gesteld op dit soort verrassingen, maar wist dat er niet was te ontkomen aan deze afspraak, waarvan alleen de plaats en het tijdstip (donderdagavond negen uur en geen minuut later) duidelijk waren,

maar het doel volstrekt niet. Rob had gevraagd waarom dat was, maar Edwin had alleen geglimlacht. Vroeger zei hij ook altijd zo weinig mogelijk als hij een plannetje beraamd had. Hij hield van het wapen van de verrassing, de onverwachte overrompeling, de hinderlaag, waaruit hij onverwachts tevoorschijn kon springen. Vooralsnog had Rob er geen benul van wie of wat hij hier zou aantreffen en waar deze schimmige afspraak voor nodig was. Dit soort spanning kon hij missen als kiespijn.

Voor eind augustus was het vanavond vroeg donker geworden. De straatlantaarns brandden nog niet eens, maar toen hij hiernaartoe reed, schemerde het al. Vanaf de namiddag had het erop geleken dat het daglicht slechts met veel moeite stand wist te houden tegen de opdringende duisternis. Dat versterkte het gevoel dat hij met iets bezig was... nee, bij iets betrokken werd dat het daglicht niet kon verdragen.

Rob was hier vaker langsgelopen en steeds had hij zich afgevraagd wie in godsnaam dit café met een bezoek zou vereren. Er was weinig doorgaand verkeer, vrachtwagens passeerden er nauwelijks, dus een echt chauffeurscafé kon het niet zijn. Ook geen huizen in de buurt. Alleen in de verte zag hij een paar lichtpuntjes. Misschien vormde het de ultieme, magische plek voor een belangrijke samenkomst, mensen die van alle vier de kanten toestroomden en elkaar hier troffen. Aan de achterkant van het café leek een soort feestzaal te zijn gebouwd, vermoedelijk voor bruiloften en partijen. Achter de ramen hingen donkere gordijnen die geen blik op de zaal toelieten. Naast het café stond een woning die er zeer onbewoond uitzag.

De Kruising... de Kruisiging. Hoewel hij na zijn zestiende, ondanks de dreigementen van hel en verdoemenis van zijn vader en de tranenvloed van zijn moeder, nooit meer een kerk vanbinnen had gezien, drong die associatie zich onweerstaanbaar op. Tegenover het café zou een kruis kunnen staan met een levensechte Jezus ertegenaan gespijkerd, de Kruisiging tegen-

over de Kruising. ‘De verkeersagent’, zo had Marjon hem een keer genoemd. Toen Rob dat woord tegenover zijn vader gebruikte, had die een maandlang zijn zakgeld ingehouden. ‘Dat is zondag voor de collecte, om het goed te maken,’ had zijn vader hem gemeen grijnzend toegevoegd. Edwin had hem geld geleend, want op de een of andere manier beschikte die altijd over voldoende contanten.

Marjon... Marjon... Tijdenlang had hij niet aan haar gedacht, was het gelukt om het beeld van haar te verbannen, zelfs als hij naar Tensy keek, terwijl ze zoveel op elkaar leken. Door Edwin was ze weer verschenen en zag hij haar voor zich op die laatste avond, die laatste fatale korte nacht. Hij rilde even alsof hij de kou van het water voelde, de kou waardoor ze moest zijn bevangen, maar waarschijnlijk kon ze gewoonweg niet goed genoeg zwemmen. Zoiets had Tensy een keer gezegd, hoewel dat zijn schuldgevoel niet had doen verminderen.

Het was nu vijf voor negen. Rob bleef in de Opel Vectra zitten. Vroeger dan negen uur zou volgens Edwin waarschijnlijk evenmin goed zijn. Met in gedachten Edwins blik en de klank van zijn stem, leek het Rob het beste om zich exact aan de gegeven instructies te houden. Dat had hij vroeger ook altijd gedaan en daar had hij tot op zekere hoogte van geprofiteerd – dat moest hij wel toegeven. Er stonden twee andere auto’s op het grote parkeerterrein, een Peugeot 307 en een Golfje. Rob schatte Edwin in op een chiquere auto, een auto met meer status, maar misschien verscheen zijn voormalige vriend helemaal niet en was het de bedoeling dat hij hier iemand anders zou ontmoeten. Edwin had weliswaar aanvankelijk gesuggereerd zelf te zullen komen, maar later had hij het gehad over ‘een contactpersoon’, alsof het een bewuste poging was om Rob in verwarring te brengen, een strategie die hij van Edwin gewend was. Contactpersoon... Rob wist niet waarom, maar het klonk tamelijk onheilspellend. Het was een woord dat hij zelf nooit zou gebruiken.

Er kwam een taxi het parkeerterrein op draaien, waar een uitzonderlijk dikke man uit stapte. Eigenlijk stapte hij niet uit, maar werkte hij zich met veel moeite naar buiten, daarbij geholpen door de chauffeur, die zijn elleboog ondersteunde. Het was of hij eerst enkele seconden op adem moest komen voor hij zich in de richting van het café begon te bewegen. Rob kreeg het al benauwd als hij naar de man keek; langzaam waggelde die naar de ingang van het café alsof elke stap moest worden voorbereid en vervolgens alleen met beleid kon worden gezet. Op het bolle lijf stond een opvallend klein, rond hoofdje, dat er pas later op leek te zijn vastgemaakt. Een nek ontbrak. Zou deze dikzak zijn contactpersoon zijn? Een medewerker van Edwin? Nee, dat was onwaarschijnlijk. Edwin was zelf een atletische dertiger aan wie frequent bezoek aan de sportschool goed was af te zien. Het leek onmogelijk dat deze kiloknaller op een of andere wijze met hem was verbonden.

Toen de man de deur van het café achter zich had dichtgedaan, keek Rob weer op zijn horloge. Twee voor negen. Hij sloot zijn auto af, deed de sleutel in de zak van zijn leren jack en slenterde naar het café. Voor het raam hing een stuk papier met daarop een dampende kop koffie en de tekst DE KOFFIE IS KLAAR.

‘Ik ben er ook klaar voor,’ fluisterde Rob in het volle besef dat dit een poging was om zichzelf moed in te spreken. Klaar voor wat? Dat wist hij niet eens. Het enige wat hij wist was dat het onmogelijk was om tegen Edwin in te gaan. Dat was vroeger al zo geweest en nu, bijna twintig jaar na Het Ongeluk (weer de woorden van Edwin, die zonder enige moeite de h en de o als hoofdletters kon laten klinken), lukte het hem met geen mogelijkheid om het bestaan van Edwin en deze hele vervloekte afspraak te ontkennen. Het ging om stapjes, dat wist hij, kleine stapjes zoals de dikke man die zette, voorzichtige, moeizame, bijna schuifelende stapjes die onvermijdelijk naar een bepaald

doel leidden. Hij kende het doel niet en wilde het ook liever niet kennen, omdat hij bijna zeker wist dat het zijn leven overhoop zou halen. Maar het moest, hij kon niet anders. CAFÉ-BILJART DE KRUISSING stond er op het raam. *Crossroads*. . . er was iets dramatisch, iets dreigends met *crossroads*, maar verder dan het woord kwam Rob niet. Hij zag het beeld voor zich uit een film: een lege kruising waar de wind af en toe wat papieren, verdroogde takken en bladeren overheen blies, ijle muziek op de achtergrond, een jankende mondharmónica misschien wel.

Hij opende de cafédeur. Er klonk een bel. De geur van drank en sigaretten kwam naar buiten, een ouderwetse geur. Hier mocht onbekommerd worden gerookt, dat was meteen te ruiken en te zien aan de asbakken op de tafeltjes. Rob had vooraf het beeld voor zich van een vreemdeling die in een western een saloon vol cowboys binnenstapt. Ieders blik zou meteen op hem gericht zijn, een enkeling tastte naar zijn holster, op alles voorbereid. Maar hier was het tegendeel het geval. Hij had net zo goed niet binnen kunnen komen. Niemand keek op of om, dus evenmin degene met wie hij hier een afspraak zou hebben. Of zou moeten hebben, want er begon een voorzichtige twijfel binnen te sluipen. Het interieur was in de stijl 'een blind paard kan geen schade aanrichten'.

De dikke man zat aan de bar. Op twee krukken. Hoe hij zich daarop had kunnen hijsen, was Rob een raadsel. Hij rookte een sigaar en had een kelkje voor zich staan, waarschijnlijk jenever. Achter de bar stond een vrouw van een jaar of veertig glazen te poetsen. Twee mannen, ongeveer van zijn leeftijd, waren aan het biljarten. In een hoek zat een man zo te zien geconcentreerd de krant te lezen, een glas bier voor zich. In de andere hoek stond een jukebox.

Rob nam plaats aan een tafeltje vanwaar hij de ingang goed in de gaten kon houden. Omdat de barvrouw geen aanstalten maakte een bestelling op te komen nemen, liep hij naar de bar

en bestelde een glas bier. Zoals gebruikelijk moest hij erop letten om zijn hand niet voor zijn mond te houden alsof hij iets te verbergen had.

‘Wat voor bier?’ vroeg de vrouw.

‘Jullie hebben Leffe op tap?’ Hij knikte naar de naam op een van de tapkranen. ‘Doe dan maar een Leffe.’

‘Ik breng het wel.’

De dikke man trommelde met roze worstvingertjes op de rand van de bar. Rob keek naar hem, maar de man bleef voor zich uit staren alsof er een diepere boodschap was verborgen in de tekening die op de wand achter de bar was bevestigd van een man met twee paar ogen onder elkaar en de tekst WHO'S DRUNK? Die tekening had Rob al jaren niet meer gezien. Wat ontbrak was een kitsch-schilderijtje van met grote bierpullen proostende monniken en daaronder ‘In de hemel is geen bier, daarom drinken wij het hier’. Of een wandtegel met ‘Jan krediet woont hier niet’. Toen hij er pas kwam werken, had die laatste ook in het café van The Bubble gehangen, want volgens zijn schoonvader kon je mensen maar het beste bij voorbaat waarschuwen. ‘We schenken niet op de pof.’ Rob had de wandtegel al snel weggehaald.

De vrouw zette een perfect getapt glas bier op een viltje. ‘Naam?’ vroeg ze kortaf, maar de toon was niet onvriendelijk.

‘Eh... Ik betaal meteen.’ Waarom zou hij hier zijn naam achterlaten? Nergens voor nodig. Hij hoorde het zichzelf zeggen: ‘Café De Kruising? Ken ik niet, nooit geweest.’ En daarna een ander (wie, dat wist hij nog niet): ‘Maar het staat hier genoteerd, op donderdag, één Leffe.’ Het was uiteraard je reinste onzin. Hij kon net zo goed zijn naam opgeven. De vrouw achter de bar zou hem altijd kunnen herkennen of beschrijven... ja, met zo'n lip.

Hij probeerde in zijn houding tot uitdrukking te brengen dat hij hier was gekomen voor een afspraak, dat hij beschikbaar

was. Dikzak, biljarters, krant lezende man: hier zit geen willekeurige, toevallige cafébezoeker, ik kom hier met een doel, zien jullie wel? Als een van jullie mijn contactpersoon is... ik ben degene die je moet hebben. Edwin is de codenaam. Dat ontbrak eraan, dat Edwin hem een wachtwoord of een code had meegegeven. Misschien had hij de barvrouw moeten vragen naar Edwin, maar iets deed hem vermoeden dat dat niet de bedoeling was.

Terwijl hij van zijn bier dronk, vroeg hij zich opnieuw af waarom Edwin in dit café een afspraak had gemaakt en niet in een veel drukker zaak, zoals het wegrestaurant zo'n tien kilometer verderop. Daar kon je je als het ware anoniem tussen de mensen begeven, maar hier – met die enkele gasten – viel alles op. Dat zou ook gelden voor wat Edwin van plan was. Aangenomen dat hij in die ongeveer twintig jaar niet wezenlijk veranderd was, zou dat gegarandeerd iets zijn wat niet door de beugel kon. Maar Rob wist ook dat voor Edwin het gevoel van triomf na een geslaagde actie (zo noemde hij bijvoorbeeld ook een diefstalletje) evenredig was aan het gelopen risico.

Het was warm in het café. Wie weet hoelang hij hier zou moeten zitten. Hij trok zijn jack uit en hing het aan de kapstok, opnieuw een poging om de andere cafébezoekers op zijn aanwezigheid te attenderen. Hij keek naar de liedjes in de jukebox. Allemaal behoorlijk belegen. Abba, The Beatles, veel Nederlandstalig: Marco Borsato, Jantje Smit. Hij overwoog 'Kon ik maar even bij je zijn' van Gordon te draaien, maar besloot om het allemaal niet nog erger te maken. Langzaam liep hij terug naar zijn plaats en nam een slokje bier. Bijna had hij wat met zijn voeten gestampt op de kale houten vloer.

De deur werd geopend. Een man en een vrouw kwamen binnen. De man keek kort naar Rob, maar wendde snel zijn blik af, bijna alsof hij niet gezien wilde worden. Ze namen plaats aan een tafeltje. De vrouw was zwaar opgemaakt en had donker,

krullend haar. Waarom wist hij niet, maar Rob had de indruk dat ze buitenlands was. De man had uitzonderlijk lang haar, dat achter zijn hoofd strak was samengebonden in een paardenstaart die bijna tot de onderkant van zijn rug reikte.

De barvrouw kwam wel naar hen toe om te vragen wat ze wilden drinken. Misschien waren het vaste klanten. Het was nu kwart over negen. Rob vroeg zich af hoelang hij hier zou moeten wachten voordat er iets gebeurde, voordat zijn tot nu toe geheimzinnige contactpersoon zich zou melden. Of toch Edwin zelf, die straks met een grote smile binnen zou komen; uiteraard zonder zich te excuseren voor zijn late komst. Hij wierp een blik op de zojuist binnengekomen man en vrouw. Ze spraken niet met elkaar. Rob vroeg zich af wat hun onderlinge relatie was. In ieder geval geen geliefden, vermoedde hij. Ze zagen eruit alsof ze elkaar pas sinds kort kenden, en dan nog alleen maar oppervlakkig.

Langzaam dronk hij van zijn bier. Misschien was het een geintje van Edwin geweest, zo'n practical joke, waarom hij vroeger al berucht was. Straks stond hij bij Robs auto te wachten als hij naar buiten kwam. 'Je bent erin getrapt! Ik kan je nog altijd alles laten doen!' De scène dat hij snoep had gejat in de supermarkt, terwijl Edwin zogenaamd op de uitkijk bleef staan, kwam hem weer helder voor de geest. Bij de politie had hij een flinke uitbrander gekregen, maar gelukkig hadden ze hem laten gaan. 'Als je het nog eens flikt, dan hang je.' De naam van Edwin, die het plannetje had bedacht, had hij voor zich gehouden. En daarvoor had Edwin hem later beloond, zo was hij weer wel.

Rob liep naar de bar. 'Nog één, graag.' En toen in een opwelling: 'Is Edwin al binnen geweest?'

Zonder te kijken, wist Rob dat de dikke man zijn gezicht geïnteresseerd naar hem toe draaide.

'Edwin?' vroeg de barvrouw. 'Welke Edwin? Ik ken geen Edwin.'

‘Edwin Basthoven.’

‘Nee,’ zei de vrouw, ‘nooit van gehoord.’ Ze richtte zich tot de dikke man. ‘Ken jij een Edwin... Edwin Beethoven?’

‘Basthoven,’ verbeterde Rob.

‘Effe denken.’ Er klonk een diepe zucht alsof de dikke man een enorme inspanning moest leveren om zijn hersens aan het werk te zetten. Hij schudde zijn hoofd. Pas op, dacht Rob, straks rolt het er nog af.

‘Nee, ken ik niet,’ zei de man met opnieuw een diepe zucht.

‘Is er misschien iemand geweest die naar Rob heeft gevraagd?’

De barvrouw schudde haar hoofd. ‘Wie is Rob dan? Jij?’

‘Nee, ik vraag het voor iemand anders. Hij zou hiernaartoe komen, maar was verhinderd. Hij had een afspraak...’

De vrouw keek hem aan met een bedenkelijke blik in de ogen alsof ze vermoedde dat Rob zich vastdraaide in zijn eigen leugentjes. ‘Met die Edwin dus. Ingewikkeld, hoor. Maar ze zijn er dus alle twee niet. Waar maak je je dan druk om?’

‘Klopt,’ zei Rob. ‘Is ook nergens voor nodig.’

De vrouw taptte Robs biertje en zette het voor hem neer. ‘Twee tachtig.’

Rob betaalde.

‘Doe mij nog een jonge klare,’ zei de dikke man.

Toen Rob terugliep naar zijn plaats, zag hij dat de vrouw die een minuut of tien geleden met de man met de paardenstaart was binnengekomen er niet meer was. De man rookte een sigaret en keek strak voor zich uit. Een van de biljarters had kennelijk een mooie carambole gemaakt, want de ander stampte een paar keer met zijn keu op de grond.

Na een minuut of vijf was de vrouw nog altijd niet terug. Rob ging naar de wc. Twee deuren. Op de een was een klein plastic plaatje geschroefd van een overduidelijk meisje (krullend haar, twee staartjes) op een potje. Hij luisterde. Geen enkel geluid

vanuit de wc-ruimte. Hij deed de deur open. Niemand.

Hij opende de deur waarop een plastic plaatje was bevestigd van een jongetje dat Manneke Pis imiteerde en met zijn onderlijf naar voren gedrukt met een klein boogje in een potje plaste. Na zijn blaas te hebben gelegegd, bleef Rob even wachten voor hij weer de gang op ging. Het was nu al halftien geweest. Hij opende een deur, die kennelijk naar de feestzaal leidde. Dit was een heel wat treuriger bedoening dan The Bubble. Hier hadden ze het al lang opgegeven. In het schemerlicht kon hij stapels stoelen onderscheiden, een paar half kapotte slingers aan het plafond, verder was er niets of niemand. Er hing een stoffige geur alsof er in geen jaren meer een feest was gevierd. Misschien zou alles er anders uitzien als hij terugkwam in het café. Had hij maar een telefoonnummer van Edwin, dan kon hij hem bellen. Maar Edwin had naar de zaak gebeld om een afspraak te maken. Daar hadden ze elkaar ook ontmoet.

Terug in het café zag hij dat de man met de paardenstaart inmiddels ook was verdwenen. Tot kwart voor tien zou hij blijven zitten, nam hij zich voor. Met kleine slokjes dronk hij van zijn bier.

Hij schrok toen er twee luidruchtige jongens binnenkwamen. Ze lachten terwijl ze elkaar op de schouders beukten, allebei halflang haar en een beginnende baard. Ze hadden een helm bij zich, een integraalhelm, die ze met een klap op de bar legden voor ze zich op een kruk hesen.

Een van de twee keerde zich om en keek naar Rob. 'Hé, is er wat? Heb ik wat van je aan?'

'Nee, niks.' Rob wendde zijn blik af. Geen contactpersonen, daar was hij van overtuigd.

De vrouw achter de bar zei iets wat Rob niet kon verstaan. De jongens lachten. Ze dronken bier en boden de dikke man een borreltje aan.

Het was bijna kwart voor tien. Rob stond op, liep naar de

kapstok en pakte zijn leren jack. Pas toen hij het aan wilde trekken, merkte hij dat het niet zijn eigen jack was. Het leek er verdomd veel op, maar was zeker twee maten groter. Hij liet zijn ogen langs de kapstok gaan, maar er was geen ander leren jack, er hing zelfs geen enkele jas aan de kapstok. Shit, dikke shit, zijn autosleutels en zijn huissleutels zaten in zijn jaszak. Stom dat hij die in zijn jaszak had laten zitten, maar hij had nu eenmaal een hekel aan tegen zijn dij schurende sleutels in zijn broekzak. Tensy had hem er al een paar keer voor gewaarschuwd, maar hij had niet naar haar geluisterd. En dan had hij hier verdomme ook nog zonder erbij na te denken zijn jas aan de kapstok gehangen. Waarschijnlijk was hij in zijn hoofd te veel bezig geweest met Edwin.

Hij keek om zich heen. Niemand had aandacht voor hem. De man die de krant had zitten lezen, had nu een blad uit de leesportefeuille gepakt die voor hem op tafel lag. De biljarters biljartten. De twee jongens en de dikke man zaten zwijgend aan de bar.

Rob voelde in de zak van het jack. Autosleutels! Plotseling drong het tot hem door dat het waarschijnlijk verstandig was dit café zo snel mogelijk te verlaten; vanwege de onbestemde maar duidelijk voelbare dreiging moest hij zich als de razende sodemieter uit de voeten zien te maken. Het leren jack aantrekend liep hij naar buiten zonder te weten wat zijn volgende stappen zouden moeten worden. Zijn nervositeit groeide toen bleek dat de Opel Vectra niet meer op het parkeerterrein stond. Hij vloekte binnensmonds. Nooit had hij hieraan moeten beginnen, maar het was alsof hij gepusht was, alsof zijn eigen wil was uitgeschakeld. Soms denk je dat je ergens zelf over kunt beslissen, maar later blijkt dat slechts schijn te zijn en ben je een pion in een onbekend spel, waarin je wordt heen en weer geschoven. Je kunt je verzetten en tegenspartelen wat je wilt, maar wat er moet gebeuren, gebeurt toch. Een kleine twintig jaar ge-

leden was het met Marjon net zo gegaan.

Het was hard gaan regenen. In de verte hoorde Rob gerommel van een donderbui en er waren een paar lichtflitsen te zien. Hij pakte de autosleutels; misschien waren ze van een auto die hier nog stond. Hij drukte op de transponder. De lichten van een Toyota Land Cruiser begonnen te knipperen. Verdornd, die auto moest hij hebben. Het had slechter gekund. Wie ruilde in godsnaam een Opel Vectra uit 2009 voor een Toyota Land Cruiser?

Een felle flits verlichtte het parkeerterrein. Vlak daarna klonk een enorme donderklap. Rob kromp een beetje in elkaar. De regen stroomde over zijn gezicht en liep zijn kraag binnen. Hij huiverde, maar dat kwam niet alleen door de koude druppels die over zijn rug gleden. Het was of Edwin in zijn almacht ook de weergoden de baas was en in hoogst eigen persoon voor onweer had gezorgd. Hij had het gevoel niet terug te kunnen naar het café; die weg leek afgesloten. Hij liep naar de Toyota. Normaal zou hij het nooit doen, maar hij begreep dat in deze omstandigheden alles anders was. Zo snel mogelijk moest hij hier zien weg te komen.

Hij opende het portier van de Toyota, ging achter het stuur zitten en startte de auto. Voor hij wegreed, keek hij in de achteruitkijkspiegel. Hij schrok zich rot. Het was of zijn hart zich uit zijn lichaam probeerde te bonken. Op de achterbank zat een vrouw, die hem met grote, zwaar opgemaakte ogen aanstaarde. Hij herkende haar meteen, de vrouw uit het café, de vrouw die werd vergezeld door de man met de paardenstaart.

Ivan

‘Wat? Is ze weg?’

‘Ja, nergens meer te zien. Compleet verdwenen.’

‘Incompleet verdwenen bestaat niet.’

‘Hè?’

‘Laat maar, Simon. Wie van de vier was het ook alweer?’

‘Stanica.’

‘Stanica... stank. Nou, dit stinkt net zo, dit geintje. Ik kan het hier al ruiken. Het stinkt als een open beerput. Wanneer heb je haar voor ’t laatst gezien?’

‘Vannacht om halfdrie kwam ze terug van haar werk. Tim bracht haar samen met twee andere vrouwen die gisteravond gewerkt hebben. Nummertje vier was ziek, zogenaamd ziek. Volgens mij had ze geen zin om te werken.’

‘Dat hebben ze never nooit. Dan maken ze verdomme maar zin. Ze weten waarvoor ze hier komen, niet om een potje te ganzenborden. Ziek of ongesteld, het is altijd hetzelfde gelazerstraal.’ Ivan voelde een dwingende behoefte om nog meer te kankeren, al was het alleen maar om zich af te kunnen reageren. Dit geintje zou hij gegarandeerd op zijn bord krijgen. ‘Heb je alles gecontroleerd?’

‘Natuurlijk.’

‘Is dat echt zo?’

‘Ja, ik zeg het toch.’

‘Ja, je zegt wel meer en dat geloof ik ook niet altijd. Is ze op haar kamer geweest?’

‘Volgens mij wel, maar dat weet ik niet zeker.’

‘Het gebeurt verdomme te vaak dat jij dingen niet zeker weet, Simon. Straks krijg ik weer op mijn lazerij omdat we er eentje kwijt zijn. Je weet hoe-ie is. Wat zei Timmy?’

‘Het ging net zoals anders. Niks speciaals, vrouwen afgeleverd, in huis, naar boven, niks bijzonders gemerkt, maar nou is ze hem dus gesmeerd.’

Ivan vloekte. Dit kon hij er nu niet bij hebben, zeker vandaag niet, door alle toestanden met die nieuwe vrouwen die vandaag zouden komen en die hij ergens moest zien onder te brengen. Iedereen maar denken dat je dat zomaar in een vloek en een scheet kon regelen, dat je alleen maar met je vingers hoefde te knippen en het was voor de bakker, maar de werkelijkheid zat altijd een stuk ingewikkelder in elkaar. ‘Was de deur op slot?’

‘Tuurlijk.’

‘Zeker weten?’

‘Ja.’ Simon rekte het ‘ja’ tot het klonk als ‘jaha’.

‘Dat zeg je nou wel, maar ben je soms vergeten van vorige week? Toen kwam ik...’

‘Ben ik niet vergeten.’

‘Toen kwam ik ’s ochtends om kwart over tien langs om die andere Bulgaarse op te halen... Hoe heet ze ook alweer?’

‘Teresa.’

‘Precies, Teresa... en ik kon zo naar binnen stappen. Het enige wat miste, was dat de deur wagenwijd openstond. Een regelrechte uitnodiging om ervandoor te gaan. ’s Ochtends om kwart over tien! Het is dat ze niks in de gaten hadden, maar ze hadden alle vier zomaar lijn twee kunnen nemen.’

‘Lijn twee? Maar die gaat...’

‘De benenwagen, Simon. Ze hadden zo weg kunnen lopen, op hun twee benen, vandaar lijn twee, snap je hem?’

‘Maar dat van die deur, dat was een vergissing, dat heb ik nou al een paar keer uitgelegd. Ik blijf niet aan de gang.’

‘O, gaan we een beetje brutaal worden? Dat pik ik niet, zeker niet van jou. En dat soort vergissingen kunnen ons de das om-doen, dat weet je verdomd goed. Als je het allemaal niet kan controleren, moet je er niet aan beginnen. Dan kan je beter een krantenwijk nemen.’

‘Maar ik zweer je dat vanochtend de deur op slot zat. Van buiten op slot gedraaid. Ik moest hem zelf openmaken.’

‘Hoe is ze dan naar buiten gegaan? Door de brievenbus?’

‘Weet ik veel.’

‘Stond er een raam open?’

‘Nee, alles was dicht.’

‘Of is ze soms door de schoorsteenpijp naar buiten gegaan?’

‘Nee, dat denk ik niet.’

‘Dat was geen serieuze vraag, Simon, over die schoorsteenpijp. Wat weten die andere vrouwen?’

‘Niks, ze zeggen dat ze nergens van weten.’

‘Oké, ik kom eraan. Ga ik wel even met ze praten.’

‘Maar ze moeten...’

‘Tot zo. Blijf waar je bent.’

Altijd hetzelfde gesodemieter. Simon had zijn zaakjes niet goed voor elkaar. Er ging bijna elke keer wel iets mis. Laatst had hij tampons moeten kopen, had hij zogenaamd niet meer aan gedacht. Misschien wel te schijterig om in de supermarkt met een paar pakken tampons voor de kassa te staan. Vorige week moest hij met een van die vrouwen naar een dokter die ze konden vertrouwen. Was hij de hele afspraak vergeten. Misschien was het handiger om er een vrouw bij te hebben, een vrouw die deze wereld kende en niet bang was om vuile handen te maken. Het stond hem niet meer helder voor de geest waarom hij Simon erbij had gehaald. Ooit een klusje samen opgeknapt. Toen had hij

wel betrouwbaar geleden, niet al te snugger, maar wel betrouwbaar. Goed voor het domme werk, maar misschien ook daar wel te dom voor.

Hij maakte een dubbele espresso die hij opdronk terwijl hij zich verder aankleedde.

Milly kwam uit de badkamer, gewikkeld in een grote, witte badhanddoek. ‘Wat is er? Moet je weg?’

‘Ja... werd net gebeld. Problemen.’

‘Wat voor problemen?’

‘Daar zal ik je lieve hersentjes niet mee belasten, schat, anders raken ze nog overwerkt.’ Ze sribbelde tegen, maar hij trok de badhanddoek weg, sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar vochtige lichaam tegen zich aan. Hij snoof haar geur op, streelde de warme huid van haar rug, streek met zijn lippen langs haar hals. ‘Maar ik kan je wel ergens anders mee lastigvalen.’

Ze maakte zich van hem los. ‘Andere keer.’

‘Vanavond?’ vroeg hij.

‘Misschien.’

‘Hier...’ Hij haalde wat papiergeld uit zijn binnenzak en legde enkele briefjes van vijftig op de tafel. ‘Kan je wat leuks gaan kopen. Je hebt toch al zo weinig kleren.’

Terwijl ze het geld van tafel pakte, gaf hij haar een flinke klap op haar kont.

‘Au... niet zo hard slaan!’

‘Ik zal het afzoenen.’ Hij ging door zijn knieën en drukte een natte zoen vlak naast de tatoeage van een draakje op haar rechterbil, om daarna kort zijn tanden in haar malse maar toch stevige vlees te zetten.

‘Au! Waarom moet je me altijd pijn doen?’

Voor hij de deur uit ging, bond hij zijn haar bij elkaar in een paardenstaart.